

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 240/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť S. Z., t. č. vo väzbe Ž., ktorou namietal porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 v spojitosti s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2007 doručená sťažnosť S. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva uznesením Okresného súdu Žilina zo 17. mája 2007 č. k. 0 Tp 222/2007-60 a postupom Krajského súdu v Žiline z 5. júna 2007 č. k. 1 Tpo 33/2007-67.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ podal dňa 2. 4. 2007 žiadosť na Okresný súd v Žiline, konajúci v jeho trestnej veci sp. zn. 0 Tp 222/2007, o prepustenie z väzby na slobodu.

Okresný súd na základe žiadosti, ktorá mu bola doručená dňa 4. 4. 2007 vykonal verejné zasadnutie až dňa 17. 5. 2007, na ktorom uvedenú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. (...)

Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 5. júna 2007 sp. zn. 1 Tpo 33/2007-67 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline zo dňa 17. 5. 2007 sp. zn. 0 Tp 222/2007-60. Predmetné uznesenie Krajského súdu v Žiline bolo sťažovateľovi doručené až 19. júna 2007.

Podľa názoru sťažovateľa s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a citované právne normy (...) Okresný a Krajský súd v Žiline pri rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 2. 4. 2007 porušili u sťažovateľa jeho základné a ľudské práva a slobody zakotvené v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a ekvivalentne v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože oba právne dokumenty prikazujú „súdu“ rozhodnúť urýchlene, pričom Ústava Slovenskej republiky (právny názor Ústavného súdu) dáva na takéto rozhodnutie v dvojinštančnom konaní (Okresný a Krajský súd) lehotu určenú „v týždňoch“, teda cca 30-31 dní.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa S. Z. zakotvené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd, zakotvené v čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené konaním Okresného súdu v Žiline a Krajského súdu v Žiline v spojitosti s čl. 1 ods. 1; čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ žiada aj primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že vidí nezákonnosť postupu súdov v pomalom konaní v jeho trestnej veci, ktorá sa týka prepustenia z väzby na slobodu. Uvedený postup súdov sťažovateľ považuje za zásah do uvedených práv, pretože jeho vec nebola vybavená v 30 dňovej lehote.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom štátneho orgánu neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný štátny orgán nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2007

